

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 9Csp/91/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817209194
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Gešvantnerová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2018:3817209194.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza v právnej veci žalobkyne: A. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom C.. Sv. J. XX/XX, XXX XX M., proti žalovanému: POHOTOVOŠŤ s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy a určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie v časti o určenie, že Spotrebiteľská zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.7.2014 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná zastavuje.
- II. Súd určuje, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka zo dňa 22.7.2014 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná.
- III. Súd určuje, že Spotrebiteľská zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.7.2014 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov.
- IV. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi zo Spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.7.2014 bezdôvodné obohatenie vo výške 132,29 eur.
- V. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania v pomere 50% od žalovaného.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, ktoré jej bol poskytnuté žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 304603793 zo dňa 22.7.2014 a tiež určenia že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka zo dňa 22.7.2014 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Tvrdila, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - údaj o RPMN, na základe čoho sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázala na to, že dojednaný zmluvný úrok je neprimerane vysoký a označila ho za úžeru, za plnenie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré na strane žalovaného vzniklo vo výške 132,29 eur. V priebehu súdneho konania v tejto časti vzala podanú žalobu v časti určenia neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX späť. Preto v tejto časti súd konanie zastavil.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení vo veci zo dňa 29.9.2017 prezentoval právny názor, Žalovaný v postavení veriteľa uzatvoril so Žalobcom v postavení dlžníka dňa 22.07.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX na základe ktorej Žalovaný poskytol Žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 400,- EUR a Žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí spotrebiteľského úveru vo výške 392,- EUR, t. j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 792,- EUR (ďalej len „Zmluva“). Toho istého dňa požiadal Žalobca o plnenie v splátkach. Žalobca so Žalovaným uzatvorili dohodu o plnení v splátkach v zmysle ktorej sa Žalobca zaviazal poskytnutý úver vrátiť v 12. pravidelných mesačných splátkach vo výške 66,- EUR (ďalej len „Dohoda“). Žalobca uzatvoril so Žalovaným toho

istého dňa aj rozhodcovskú zmluvu na základe ktorej sa zmluvné strany dohodli, že budú spory zo Zmluvy riešiť pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom: Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, Slovenská republika, identifikačné číslo: 35 922 761, zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, v oddiele: Sro, vo vložke číslo: 3530/B (ďalej len „Rozhodcovská zmluva“). Žalobca nehradil splátky riadne a včas, na výzvy a upomienky nereagoval, v dôsledku čoho sa dlh zo Zmluvy stal splatným dňa a Žalovaný uplatnil svoje nároky pred Rozhodcovským súdom, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn. SR SRSAspA 18977/16 zo dňa 14.02.2017, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi príslušenstvo pohľadávky. Žalovaný je presvedčený, že Rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti a taktiež nemožno mať pochybnosti o spôsobilosti Rozhodcovského rozsudku, pretože ho vydal orgán, ktorého právomoc bola založená Rozhodcovskou zmluvou. Žalovaný má za to, že nie je možné hovoriť o absencii údajov - doba trvania a termínu konečnej splatnosti, výška, počet splátok istiny a úrokov a iných poplatkov. V Zmluve je jasne uvedené: „Spotrebiteľ sa zväzuje zaplatiť celkovú čiastku 792,- EUR, ak nie je dohodnuté inak do 14.07.2015... Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 14.07.2015.“ V Zmluve je teda jasne a zrozumiteľne dojednaný termín splátky (je zrejmé, že ide o jedinú splátku, t. j. je určený počet splátok a jej výška). Uzavretím dohody sa spotrebiteľ zaviazal uhradiť celkovú čiastku 792,- EUR v 12. pravidelných mesačných splátkach vo výške 66,- EUR vždy k 14. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 14.08.2014 a teda hradiť splátku ku dňu 14.08.2014, 14.09.2014, 14.10.2014, 14.11.2014, 14.12.2014, 14.01.2015, 14.02.2015, 14.03.2015, 14.04.2015, 14.05.2015, 14.06.2015 a napokon 14.07.2015. Každá vyššie uvedená splátka bola prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Každý klient je o tom informovaný ústne. Zákon si vyžaduje obligatórne uvedenie úrokov a iných poplatkov. Nikde nie je zvlášť ustanovené, prerozdelenie splátky. Navyše veriteľ ako jeden z mála používa takýto spôsob započítavania, a to v prospech dlžníka. Na základe uvedeného nemožno hovoriť o absencii i výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákon č. 129/2010 Z. z. jasne hovorí o bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prípade RPMN, ktorá je uvedená nesprávne alebo absentuje. Nakoľko nebol naplnený ani jeden z uvedených prvkov nemožno považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Rovnako nemožno hovoriť o uvádzaní do omylu, pretože dlžníkovi bol jasne vysvetlený rozdiel medzi RPMN v prípade ak si požiada o uplatnenie splátkového kalendára a nedodrží splátku tak ako sa uvádza na prednej strane zmluvy. Na základe uvedeného má za to, že súd nesprávne posúdil predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a teda všetky taxatívne náležitosti uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch, ktorých absencia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru sa v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nenapĺňajú. Má za to, že žalovaný si splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch Na peňažnom trhu boli v čase poskytnutia úveru stovky iných subjektov, ktorí vystupovali ako veritelia pri poskytnutí úveru. Žalobca uzatvoril Zmluvu slobodne, vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdil svojim podpisom. Podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 309,86 %. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo, tak, ako je to ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 98 % stanovená v Zmluve je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu RPMN vo výške 309,86 % dohodnutá v dohode o splátkach, predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Uvedenie RPMN plní výraznú informačnú funkciu pre spotrebiteľa v predzmluvnom štádiu, ako aj v čase podpisovania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože ho de facto informuje o „výške preplatenia“ istiny úveru. Žalobca bol pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne oboznámený s výškou RPMN a s výškou úrokovej sadzby a nemal k nim žiadne výhrady a na znak toho zmluvu o spotrebiteľskom úvere podpísal. Dohoda o plnení v splátkach predstavuje samostatný právny dokument, z ktorého vyplývajú zmluvným stranám určité práva a povinnosti. Dohoda o plnení v splátkach sa uzatvára po uzatvorení samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere na základe žiadosti klienta. Formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere a informáciami o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver je súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca svojím

podpisom potvrdil prevzatie formulára formulára a skutočnosť, že sa s tlačivom oboznámil a jednotlivé body vo formulári mu boli zreteľne vysvetlené, najmä pokiaľ ide o základné vlastnosti úveru a vplyv, ktorý môžu mať na spotrebiteľa, vrátane dôsledkov neplnenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň Žalobca vyhlásil, že nemá po poskytnutí informácii a ich objasnení žiadne ďalšie otázky a rozumie ich obsahu a dopadu poskytnutých informácii. K tvrdeniam Žalobcu uvádza Žalovaný aj Rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C - 42/15, ktorý uvádza vo svojom závere nasledovné: „1. Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. Apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: - zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, - nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. 2. Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. 3. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. 4. Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Podľa názoru Žalovaného dohodnutá výška nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. dobrými mravmi, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že Žalovaný poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru, vzhľadom na podmienky, za ktorých Žalovaný poskytol úver Žalobcovi (poskytovanie úveru na adrese trvalého alebo prechodného bydliska Žalobcu) a s ohľadom na ďalšie obchodné riziko Žalovaného. Z uvedeného dôvodu ako aj vzhľadom na skutočnosť, že Žalovaný nežiadal od Žalobcu zabezpečenie úveru, účastníci dohodli tieto úroky z omeškania a takto prejavenu vôľu účastníkov by mal aj súd rešpektovať. Žalovaný má za to, že Žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. Naliehavý právny záujem nie je v Žalobe dostatočne preukázaný a strohé konštatovanie „bez tohto určenia je moje právo žalobcu ohrozené a bez tohto určenia je moje právne postavenie neistým“ Žalobcu je bezpredmetné. Naliehavý právny záujem nemôže byť založeným len na subjektívnom pociťovaní Žalobcu, že uzavreté Zmluvy sú pre neho nevýhodné. V zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít určovacia žaloba nie je opodstatnená najmä v prípadoch, keď možno podať žalobu na plnenie. „Určovacia žaloba má preventívny charakter, bude opodstatnená najmä v prípadoch, keď k porušeniu práva ešte nedošlo. Len čo je porušenie subjektívneho práva dokonané, možno spravidla žalovať priamo na plnenie, reparáciu škodlivých právnych následkov zo strany žalovaného. Preto v takýchto prípadoch nebude daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.“ (z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 11Co/173/2013 z 21.05.2014). Žalobca má za to, že v danom prípade nie je daný stav objektívnej právnej neistoty, pretože Žalobca uhradil záväzky vyplývajúce zo Zmluvy. Obdobne bola posudzovaná otázka bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy Okresným súdom Bratislava II, ktorý zamietol návrh na začatie konania v konaní vedenom pod sp. Zn 52C/135/2014 rozhodnutím zo dňa 25.05.2016, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Vo svojom odôvodnení uviedol nasledovné „Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej príslušnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je

prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise zo súdnej praxe pod č. 40/1996).“ Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013 „Nedostatok vážnosti prejavu vôle je daný tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje a ak by aj existovala, tak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria predovšetkým úkony urobené pri hre, zo žartu a podobne. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vážnosti prejavu vôle, zaťažuje toho, kto konal bez tohto predpokladu platnosti právneho úkonu.“ Žalobca svoju vôľu uzavrieť Zmluvu potvrdil svojim podpisom na Zmluve. Skutočnosť, že Žalobca dodatočne usúdil, že Zmluva sú pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný má za to, že v uzavretie Zmluvy nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie jeho majetku a vlastníctva. Žalobca si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy a preto dobrovoľne uhradil splátky. Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Dojednaný úrok predstavuje odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru a ide o podmienku, ktorá sa nepochybne týka predmetu plnenia či primeranosti ceny, vzhľadom na čo ju nemožno považovať za neprijateľnú podmienku v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Hlavným predmetom Zmlúv je odplatné poskytnutie finančných prostriedkov zo strany veriteľa (navrhovateľa) dlžníkovi (odporcovi), pričom ekvivalentom ceny plnenia je v danom vzťahu dohodnutý úrok, resp. odplata za poskytnutie finančných prostriedkov. Úrok patrí Žalobcovi od vzniku úverového vzťahu, resp. poskytnutia finančných prostriedkov, a to až do doby, kedy budú poskytnuté finančné prostriedky vrátené veriteľovi. Úrok ako aj jeho zabezpečenie považuje Žalobca za primeraný a v súlade s dobrými mravmi, keďže v danom období podstatným spôsobom neprevyšoval výšku odplaty (úroku) v obdobných prípadoch pri poskytovaní úverov inými nebankovými subjektmi, resp. bankami pri istom druhu finančných produktov. Žalobca si individuálne dohodol podmienky Zmluvy o úvere, s tým že Žalovaný s odbornou starostlivosťou, ktorú vykonal na základe vyplnenia formuláru o overení klienta boli dojednané podmienky poskytnutia úveru a k tomu dohodnutá výška úveru na základe posúdenej bonity klienta. K uvedenému je potrebné poukázať na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 6/10 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva klamlivé uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Súdny dvor Európskej únie zdefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z Rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung). V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“. V dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane Žalobcu, ktorý bol pri uzavieraní

Zmlúv dobre informovaný avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti záložnej zmluvy. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalovaný poukazuje aj na Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn.: C-361/04, vo veci Claude Ruiz - Picasso a ďalší v. OHIM, podľa ktorého „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie.“ Žalobca uzavrel opakovane zmluvu o spotrebiteľskom úvere so Žalovaným počas dlhšieho časového obdobia (v rokoch 2011 až 2016) čím opakovane prejavoval svoju vôľu uzavrieť predmetné Zmluvy. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo zásad záväzkového práva, ktorou je zásada „favor contractus“ - teória zachovania platnosti zmlúv v záujme právnej istoty účastníkov zmluvy. Žalovaný má za to, že Zmluvy ako aj záložná zmluva sú z objektívneho hľadiska ako celok udržateľné a preto ich nemožno považovať za absolútne neplatné. Rozsudok Súdneho dvora „Freiburger Kommunalbauten“ (C-237/02), 1. apríla 2004: „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či ...zmluvná podmienka... spĺňa požiadavky na to, aby mohla byť považovaná za nekalú v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.“ V zmysle predmetného rozhodnutia a právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa súd je oprávnený ex offo skúmať či spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a v takom prípade ju vyhlásiť za neplatnú. Postup súdu, ktorým určil že záložná zmluva je neplatná by bol v rozpore s právnymi predpismi, pretože týmto postupom by inak došlo k porušeniu základného princípu záväzkového práva a to princípu pacta sunt servanda.

K dohode o zrážkach zo mzdy uviedol, že inštitút zrážok zo mzdy upravuje § 551 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a predstavuje legitímny prostriedok slúžiaci veriteľovi na zabezpečenie jeho dlhu. Ide o dohodu zmluvných strán, ktorú uzatvoria na základe ich dobrovoľnosti. Možnosť zabezpečenie záväzku je esenciálnou zložkou každého zmluvného vzťahu, na základe ktorého je veriteľ, resp. záujem veriteľa chránený pred zlou platobnou disciplínou dlžníka. Zabezpečenie záväzkov v zmluvných vzťahoch slúži k zvýšeniu právnej istoty veriteľa a zároveň prispieva k stabilite týchto vzťahov. Pochybovanie o opodstatnenosti tohto inštitútu je preto podľa žalovaného neprípustné. Čo sa týka „spornej“ Dohody o zrážkach zo mzdy (ďalej len „Dohoda“), má žalovaný za to, že táto bola uzavretá platne v súlade s ustanovením § 551 Občianskeho zákonníka a taktiež v súlade so všetkými právnymi predpismi SR a obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Ide o právny úkon, ktorý patrí dvom spôsobilým subjektom práva, o ktorého platnosti nemožno nijakým spôsobom pochybovať. Dohoda bola uzavretá písomne medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere. Dohoda obsahuje tiež súhlas dlžníka s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky a súčasne boli poukazované na účet veriteľa. Ako už žalovaný vyššie uviedol, už len zo samotného názvu tohto zabezpečovacieho prostriedku je viac než zrejmé, že ide o právny úkon, ktorého základ tvorí konsenzus dvoch strán. Ten je v danej Dohode vyjadrený podpisom zmluvných strán, čím došlo k vyjadreniu súhlasu s obsahom tejto Dohody. Podstatou Dohody je zabezpečiť pohľadávku veriteľa tak aby jeho právna istota a záujmy boli v plnom rozsahu v zmysle platných právnych predpisov zachované. Táto dohoda je teda zmluvou, v ktorej sa zmluvné strany dohodli na určitom druhu zabezpečenia, ktorá povinnú stranu motivuje k dodržiavaniu platobnej disciplíny. Na to, aby si žalovaný mohol uplatniť svoje práva z nej vyplývajúce, stačí aby došlo k takej skutočnosti, ktorá ho oprávňuje obrátiť sa na zamestnávateľa, ktorý je povinný dohodnuté zrážky vykonať. Povinnosť plniť žalovanému ukladá priamo zmluva. Dohoda predstavuje samostatný dokument, ktorý predstavuje len jeden zo zabezpečovacích inštitútov, ktorým si veriteľ zabezpečuje, že jeho pohľadávka bude splnená. Možnosť veriteľa zabezpečiť svoju pohľadávku, ktorá ma spotrebiteľský alebo iný charakter nie je vylúčená. Predmetnú argumentáciu žalovaného podporuje aj novela zákona č. 205/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v ktorej zákonodarca pripustil možnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky alebo splnenia záväzku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, ak táto dohoda je uzatvorená vo forme osobitnej listiny. Vzhľadom na to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je inštitút, ktorý má miesto v právnom poriadku Slovenskej republiky, nemožno na ňu podľa názoru žalovaného nazerať ako na akt kontroverzný, neplatný a nekorešpondujúci s právom Európskej únie. Žalovaný je takisto názoru, že ak bola predmetná Dohoda uzatvorená platne, ide o platný právny úkon spôsobilý vyvolať účinky, ktoré zmluvné strany uzavretím takéhoto úkonu sledujú. V danom prípade je potrebné poukázať na ústavnoprávnu zásadu obsiahnutú v čl. 2 ods.3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR podľa ktorej každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Právny poriadok Slovenskej republiky nepozná žiadne obmedzenia vzťahujúce sa na aplikáciu inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Žalovaný je názoru, že nerealizovaním dohody o zrážkach zo mzdy by žalobcovi vznikla závažnejšia

ujma ako realizovaním tejto dohody. Nerealizovaním zrážok zo mzdy by bol záväzok žalobcu voči žalovanému vyšší ako keby sa pravidelne vykonávali zrážky zo mzdy žalobcu. Každá platba v prospech zmluvy o úvere žalobcu sa totiž pripočítava prednostne na istinu (zmenkovú sumu) a teda aj dohodnuté zmenkové úroky sa počítajú stále z nižšej sumy. V neposlednom rade treba uviesť, že z hľadiska výkladu právneho úkonu je v zmysle judikatúry ústavného súdu potrebné uprednostniť výklad zachovávajúci platnosť právneho úkonu, a nie výklad, ktorý platnosť právneho úkonu popiera. Úmyslom zmluvných strán každej zmluvy je totiž uzavrieť platnú zmluvu a tento úmysel je potrebné pri výklade právneho úkonu chrániť. Žalovaný má na základe vyššie uvedeného za to, že dojednanie predmetnej Dohody je platné a preto sa stotožňuje s rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn.: 7C/476/2015-79 zo dňa 24.05.2017. Žalobca vo svojom podaní uvádza, že zo znenia § 137 ods. d) CSP vyplýva, že žalobou sa možno domáhať určenia právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, pričom toto ustanovenie CSP žiadnym spôsobom nešpecifikuje o ktorý osobitný predpis má ísť - a preto týmto predpisom má byť aj zákon č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný nižšie v tomto podaní uvádza skutočnosti preukazujúce, že nie je dôvod na aplikáciu ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, t. j. nie je prípustná ani určovací žaloba. Žalovaný žiadal, aby súd posudzoval procesnú prípustnosť žaloby s poukazom na ust. § 137 písm. d) CSP. Vychádzajúc zo znenia ust. § 137 písm. d) CSP je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Osobitným právnym predpisom, t. j. výnimka žalôb o určenie právnej skutočnosti je Zákoník práce (žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Podľa ust. § 77), zákon o dobrovoľných dražbách (žaloba o neplatnosť dražieb podľa ust. § 21 ods. 2), Občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu podľa ust. 711 ods. 6). Pre tieto výnimky (podľa ust. § 137 písm. d) CSP je spoločné, že priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnenej osobe domáhať sa na súde určenia tejto právnej skutočnosti. Žalovaný má za to, že v danom prípade Žalobca, ktorý by sa domáhal neplatnosti Dohody, domáhal sa určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je alebo nie je. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, resp. neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Takéto určenie právnej skutočnosti podľa citovaného § 137 písm. d) CSP je možné len vtedy, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Právny úkon (v danom prípade dohoda ako viacstranný právny úkon) je právnou skutočnosťou, s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik (rovnako aj zrušenie) práv a povinností. Z toho vyplýva, že pre účely ust. § 137 CSP je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti (neplatnosti) právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. Nová právna úprava CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Žalovaný má za to, že za takýto právny predpis nie je možné považovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení, a to ani v ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. Podľa tohto citovaného ustanovenia sa spotrebiteľ môže domáhať ochrany svojho práva, ale nie je v zákone presne špecifikované, že ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti; vo všeobecnosti zákon o ochrane spotrebiteľa iba konštatuje oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva bez toho, aby bližšie špecifikoval typ žaloby, ktorou sa spotrebiteľ môže domáhať svojho práva proti porušiteľovi na súde. Žalovaný ďalej dodáva, že Dohoda je samostatným dokumentom svedčiacim o samostatnom právnom úkone, ktorý bol urobený síce v súvislosti s uzavretou Zmluvou z toho istého dňa, ale bola uzavretá osobitne s vyhlásením o dobrovoľnosti jej uzavretia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa Žalobca domáha žalobou „zjavne nedôvodne“ uloženia povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Zároveň nie je pravdou, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože: a) právny predpis (§ 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka) obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok tým, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli v prípade výkonu rozhodnutia; b) predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy (R 47/1974) a c) ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, a tieto sumy by poukázal veriteľovi, veriteľ by sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohatil, a preto by musel tieto sumy vrátiť (Lazar, J. a kol. Občianske právo hmotné. 2. diel. 3. doplnené a prepracované vydanie. Bratislava, IURA EDITION 2006, s. 79). Zákon o spotrebiteľských úveroch prípustnosť zabezpečenia úverového vzťahu výslovne pripúšťa aj v ust. § 4 ods. 1 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v ust. § 9 ods. 1 písm. q) (Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Aj príslušné ustanovenia smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktoré boli transponované do príslušných predpisov slovenského právneho

poriadku (najmä zákon o spotrebiteľských úveroch), výslovne (14) Zmluvy o úvere, ktoré sa vzťahujú na poskytovanie úveru zabezpečeného nehnuteľnosťou, by nemali patriť do rozsahu pôsobnosti tejto smernice. Tento druh úveru má veľmi osobitnú povahu. Do rozsahu pôsobnosti tejto smernice by nemali patriť ani zmluvy o úvere, ktorých účelom je financovať nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k pozemku alebo existujúcej či projektovanej stavbe. Zmluvy o úvere by však nemali byť vyňaté z rozsahu pôsobnosti tejto smernice len preto, že ich účelom je renovácia alebo zvýšenie hodnoty existujúcej stavby. Poukázal na rozsah pôsobnosti smernice: Táto smernica sa nevzťahuje na: a) zmluvy o úvere, ktoré sú zabezpečené buď hypotékou, alebo iným porovnateľným zabezpečením, ktoré sa v členskom štáte bežne používa na nehnuteľný majetok, alebo sú zabezpečené právom týkajúcim sa nehnuteľného majetku; (k) zmluvy o úvere, po ktorých uzavretí sa od spotrebiteľa vyžaduje, aby ako zábezpeku uložil do úschovy veriteľa nejaký predmet a pri ktorých sa zodpovednosť spotrebiteľa obmedzuje výlučne tento založený predmet; Takiež v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere (Standard European Consumer Credit Information) sa v Opise hlavných vlastností úverového produktu (Description of the Main Features of the Credit Product) výslovne uvádza kolónka Sureties required (This is a description of the security to be provided by you in relation to the credit agreement.), ktorá v správnom preklade (nakoľko oficiálny preklad predmetnej smernice v slovenskom jazyku nie je správny) znie: Požadované zábezpeky/zabezpečenia (Toto je popis Vami poskytovaného zabezpečenia vo vzťahu k zmluve o úvere.) a v príslušnej vedľajšej kolónke je na doplnenie označený druh zabezpečenia (Kind of sureties). Teda ani na nijakom mieste v dotknutej smernici sa neprípustnosť dohody o zrážkach zo mzdy za účelom zabezpečenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespomína. Práve naopak - smernica výslovne uvádza, ktoré úvery a spôsoby ich zabezpečenia nie sú prípustné (dohoda o zrážkach zo mzdy medzi nimi nie je uvedená), pričom zabezpečenie pohľadávky veriteľa zo spotrebiteľského úveru výslovne pripúšťa a jeho druh s výnimkou vyššie uvedených zabezpečení neobmedzuje. Aj sám zákonodarca teda, v súlade s príslušnou európskou legislatívou, zabezpečenie pripúšťa - v žiadnom prípade preto nemožno námietku žalobcu o neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy považovať za relevantnú. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná (žalovaný však, ako podrobne uvádza nižšie, v žiadnom prípade neuznáva status žalobcu ako spotrebiteľa, ani charakter zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným ako zmluvy spotrebiteľskej). Takýto záver si na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení ani nevyžaduje hlbšiu právnu analýzu a jeho odôvodnenosť je viac než zrejma. V prípade, ak by sa pri každom predložení dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi vyžadovalo rozhodnutie súdu, inštitút by stratil opodstatnenosť a nebol by ani zaradený k mimosúdnyim zabezpečovacím prostriedkom, ktoré si môže veriteľ uplatniť voči neplatiacemu dlžníkovi, ktorý nie je ochotný napriek upomienkam začať plniť svoj dlh. Navyše veriteľ tým sa snaží dlžníka ušetriť o navyšovanie dlžnej sumy, ktorá je spojená so súdnymi trovami, trovami exekučného konania a trovami právneho zastúpenia, na úhradu ktorých by mal právo. Prekážka právoplatne rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia v každom štádiu konania vedie bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, keď ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania atých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania a vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý bol predbežne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Žalovaný má za to, že vydaný Rozhodcovský rozsudok napĺňa vyššie uvedenú definíciu právoplatne rozhodnutej veci. Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu, nakoľko v ustanovení § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa uvádza, že „doručení rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.“ Žalovaný poukazuje aj na uznesenie Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 29Cdo 2254/2011 zo dňa 27.06.2013, v ktorom sa uvádza, že „pravomocný rozhodčí nález má účinky pravomocného soudního rozhodnutí a vytváří tudíž překážku věci pravomocně rozhodnuté (rei iudicatae). Okolnost, že rozhodčí nález je případně věcně nesprávný (ba dokonce zmatečný), mu účinky pravomocného soudního rozhodnutí vytvářejícího překážku věci pravomocně rozhodnuté neodníma.“ Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je navyše jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnej meradle (Chovancová, K.: Res iudicata v medzinárodnej arbitrážnej praxi. Bulletin

slovenskej advokácie, 2008, č. 9 - 10). Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata plne rešpektuje aj judikatúra ESD. V súvislosti s vyššie uvedeným žalovaný poukazuje aj na uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).“ Obdobný názor zaujal Najvyšší súd SR aj vo svojom uznesení sp. zn. 3 Cdo 42/2006, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“ Z Rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil Zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. S poukazom na uvedené, je žalovaný toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Medzi neodstrániteľné nedostatky patrí aj res iudicata. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa štandardne považuje za neodstrániteľnú vadu konania, ktorá vždy vedie k zastaveniu konania. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci vyjadruje, že o tom istom predmete a medzi tými istými osobami (sporovými stranami) v tej istej veci nemôže byť konanie začaté a rozhodnuté na tom istom súde. Totožnosť sporu je daná dvoma kritériami, ktorými sú totožnosť predmetu sporu a totožnosť strán. Totožnosť nároku nemôže byť posudzovaná len podľa žalobného návrhu, ale tiež podľa právneho dôvodu (v danom prípade je právnym dôvodom. Určovacia žaloba netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre žalobu na plnenie. Naproti tomu žaloba na plnenie zásadne tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre určovaciu žalobu (kladnú i zápornú). V podaní z 28.2.2018 poukázal, na skutočnosť, že Dohoda ozrážkach zo mzdy sa nachádza na samostatnom liste papiera, kde je veľkými písmenami určené, že sa jedná o Dohodu ozrážkach zo mzdy. V prípade osoby žalobcu má žalovaný zároveň za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala (obdobne o tom hovorí i čl. 11 ods. 2 CSP). Pokiaľ sa žalobca snaží tvrdiť, že jednotlivé listiny podpisoval bez toho, aby sa s nimi oboznámil alebo bol o ich obsahu poučený, možno to považovať len za účelové vyjadrenia, ktoré nie je možné akceptovať. Žalobca navyše žiadnym spôsobom nebol k podpisu Dohody o zrážkach zo mzdy donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku.

3. Súd vo veci vydal na návrh neodkladné opatrenie uznesením 9Csp 91/2017, ktorým uložil žalovanému zdržať sa výkonu dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa žiadala, aby súd do právoplatného skončenia konania vo veci samej neodkladným opatrením uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo zmluvy č. 304603793 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným a aby zamestnávateľovi žalobkyne spoločnosti Lidl Slovenská republika v.o.s., IČO: 35 793 783, so sídlom Ružinovská 1/E, 821 02 Bratislava uložil povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyňi. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobkyňa odôvodnila tým, že má naliehavý právny záujem na tom, aby sa odstránil prípadný nezákonný stav spočívajúci v realizácii uzavretej Dohody o zrážkach zo mzdy. Žalovaný napriek spornosti veci požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy. Napriek skutočnosti, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by uložilo žalobkyňi povinnosť plniť, od roku 2015 zamestnávateľ žalobkyne vykonáva zrážky zo mzdy. Žalovaný výšku dlhu sám jednostranne diktuje a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. Vzhľadom k uvedenému žalobkyňa považuje inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy za rozporný s právom Európskej únie a pre rozpor s medzinárodnou zmluvou preto za neplatný. Súd teda uložil žalovanému uznesením 29.6.2017 zdržať sa výkonu práv z Dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej k zmluve č. 304603793 zo dňa 22.07.2014 medzi žalobkyňou a žalovaným, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej pod sp. zn. 9Csp/91/2017.

4. Žalovaný sa na pojednávanie neustanovil, neprítomnosť na ňom ospravedlnil a z dôležitého dôvodu ho odročiť nežiadal, preto súd v súlade s ust. § 180 CSP vo veci konal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej, oboznámením sa so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere čl. 11, s rozhodcovskou zmluvou čl. 12, so štandardnými európskymi informáciami čl. 13, so Žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy čl. 14, s Dohodou o zrážkach zo mzdy čl. 15, s Potvrdením čl. 17, 18, s Potvrdením o zrážkach čl. 19 s ostatnými listinnými dôkazmi v spise založenými a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Dňa 22.7.2014 strany sporu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej v sume 400,- eur, zaviazala sa vrátiť 792 eur, celkové náklady úveru boli 299,12 eur, spotrebiteľ s azaviazal ich vrátiť do 14.7.2015, ktorý je i termínom konečnej splatnosti. RPMN bola 98 % a priemerná hodnota RPMN 45,02%. Na splatenie úveru poukázala sumu 532,29,- eur, čo je zrejme zo splátkového kalendára a prehľadu úhrad. Zmluvné strany súčasne dňa 22.7.2014 uzavreli rozhodcovskú zmluvu, v ktorej sa v článku I. dohodli na tom, že rozhodcovským súdom pre účely uvedenej zmluvy sa rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave alebo Stály rozhodcovský súd so sídlom Karloveské rameno, zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. IČO 35922761 so sídlom na tom istom mieste v Bratislave. V článku II. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory vzniknuté z predmetnej úverovej zmluvy budú riešené: a/ pred Stálym rozhodcovským súdom, b/ pred príslušným súdom SR.

7. Dňa 22.7.2014 zároveň strany sporu uzavreli dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ktorá je zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný ako veriteľ je oprávnený sa domôcť uspokojenia celej svojej pohľadávky voči žalobkyni pravidelnými mesačnými zrážkami zo mzdy alebo z iného príjmu vo výške splátky, najviac však vo výške prístupnej podľa príslušných právnych predpisov. Medzi procesnými stranami je sporné, či zmluva u spotrebiteľskom úvere je uzavretá platne a či je platne uzavretá Dohoda o zrážkach zo mzdy. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá súčasne so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere s tým, že má ísť o zabezpečovací prostriedok vo forme vykonávania zrážok zo mzdy v dohodnutých výškach na účet žalovaného. Z Dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva, že jej použitie je výlučne na vôľu veriteľa, ktorý môže dohodu predložiť zamestnávateľovi žalobkyne a tento je potom povinný vykonávať zrážky v dohodnutých výškach. Zmluvné dokumenty k zmluve o úvere všeobecne majú formu zmluvných formulárov, ktoré boli hromadne predložené na podpis, nebolo preukázané, že spolu s vysvetlením inštitútu rozhodcovskej zmluvy.

8. Podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

9. Podľa § 53 ods. 1, 2 a 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

10. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

11. Podľa § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 16.4.2010, uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy, zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia.

12. Podľa § 551 ods. 2 citovaného zákona, proti platiteľovi mzdy nadobúda veriteľ právo na výplatu zrážok okamihom, keď sa platiteľovi dohoda predložila.

13. Podľa § 9 ods.1 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

14. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere...

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

15. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

16. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Vzhľadom k uvedenému zneniu súdy častokrát zamietali žaloby, ktorými sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti zmluvy, a to z dôvodu ich procesnej neprípustnosti. Od 1. januára 2018 nadobudol účinnosť článok XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z. V tomto článku sa Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch dopĺňa v § 11 o nový odsek 4, ktorý znie: Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba)". Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba znie: 18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku. S poukazom na toto zákonné ustanovenie súd neskúmal naliehavý právny záujem na určení, ktorého sa žalobca domáhal.

18. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol pri uzatvorení predmetnej zmluvy o úvere v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dodávateľom, teda osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a v zmysle § 2 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov veriteľom ako právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. S prihliadnutím na označenie žalovanej v predmetnej zmluve o úvere (údaje o dlžníkovi: meno, priezvisko, rodné číslo, č. OP, adresa bydliska), ale najmä na výpoveď žalovanej ku skutočnostiam súvisiacich s uzatvorením predmetnej zmluvy o úvere, tieto dôkazy svedčia o tom, že žalovaná bola pri uzatvorení predmetnej zmluvy o úvere spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti spotrebiteľom, rovnako tak podľa § 2 písm. a) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, bez ohľadu na označenie zmluvy ako úverovej zmluvy, súd dospel k záveru, že v tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu a súčasne o spotrebiteľský úver (s prihliadnutím na povahu zmluvných strán, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačenej formulári) a že na tento vzťah medzi veriteľom a dlžníkom je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Právnym základom zmluvného vzťahu strán je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. , ktorý patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskeho zákonníku lex specialis.

20. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí v zmysle § 9 ods. 2 písmeno k) zákona č. 129/2010 Z.z. obsahovať údaje tak ako sú uvedené v citovanom ustanovení. V predmetnej zmluve absentuje údaj o počte, výške a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom spotrebiteľ má už pri podpise zmluvy vedieť, aká je výška splátky, počet splátok i aká pomerná časť z každej uhradenej splátky bude pripísaná na úhradu istiny, aká časť na úroky a aká časť na úhradu poplatkov. Navyše v údajoch o výške, počte a termínoch splátok je v predmetnej zmluve rozpor, keď na jednej strane sa v zmluve uvádza jedna splátka vo výške 792 eur, ale na strane druhej sa konečná splatnosť úveru (za stavu, že zmluva bola uzatvorená dňa 22.7.2014), uvádza dňom 14.7.2015. Zároveň však v dohode sa žalobkyňa zaviazala uhradiť úver v 12 - tich splátkach po 66 eur (tvrdenie žalovaného, nezosporené), vždy k 14.-temu dňu v mesiaci, poslednú splátku 14.7.2015. Tento rozpor spôsobuje neurčitosť v dojednaní jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, či teda bola dohodnutá jedna splátka, alebo 12 splátok. Zmluva teda tiež neobsahuje rozčlenenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé aká čiastka z celkovej výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky, pretože nie je postačujúce uviesť len celkovú výšku splátky. Vo všeobecných obchodných podmienkach je pritom stanovené že úver bude splatný v splátkach, preto ani údaj o RPMN v zmluve z 22.7.2014 98% ktorý splátky nezohľadňuje, nie je uvedený správne (správny je

309,86 % <https://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn>. Súd konštatuje, že vzhľadom k tomu, že predmetná zmluva o úvere č. 304603793 ako spotrebiteľskom úvere podľa zákona 129/2010 Z.z. nemá všetky náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z. z. a údaj o RPMN je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa, úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) d) citovaného zákona.

21. K zmluvne dojedanej výške úroku predmetnou zmluvou uzavretou stranami dňa 18.3.2013 súd dodáva, že pri (podľa zmluvy) poskytnutej sume úveru 400 eur je dohodnutá celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, vo výške 792 eur, čo predstavuje navýšenie takmer o výšku poskytnutého úveru. Dojednanie o úroku musí byť v súlade s § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka, a teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Súd dodáva, že podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom v čase uzavretia zmluvy každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Súd považuje predmetnú zmluvu v časti dojednaných celkových nákladov a úrokovej sadzby za neplatnú podľa § 39 a § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka. Pri tomto závere súdu má žalovaný nárok len na istinu- poskytnutej sumy pôžičky, v tomto prípade sumy 400 eur. Ak teda žalobkyňa už zaplatila sumu 532,29 eur, ako to vyplýva z prehľadu čl. 17-19 má nárok na vrátenie sumy 132,29 eur.

22. Okolnosti uzatvárania Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka sú podkladom pre záver, že u žalobcu nebola skutočná vôľa (vážnosť vôle) dohodu uzavrieť. Žalobca nemal reálnu predstavu o obsahu a dôsledkoch právneho úkonu, ktorý mu žalovaný predložil za účelom podpisu (objasnenie inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy). Z Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka, nie je zistiteľné pohľadávku akého druhu zabezpečuje a v akej výške. Neurčuje presné pravidlá na určenie výšky takto zabezpečenej pohľadávky. Opisuje len možné spôsoby jej vzniku. Veriteľ k spotrebiteľovi nie je vo vzťahu nadriadenosti a neprislúcha mu právo jednostranne určovať, aké pohľadávky a v akej výške, ktoré v budúcnosti vzniknú, sa budú formou zrážok zo mzdy v jeho prospech realizovať. Pre tento dôvod je Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka, neurčitým právnym úkonom. Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka pre vyššie uvedené dôvody (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), je neplatným právnym úkonom. Ako zmluvu akcesorickú uzatvorili účastníci konania dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, ktorá je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 OZ, nakoľko výkon zrážok zo mzdy je súkromným procesom, nepodlieha autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa. Ide o zmluvnú podmienku, ktorá umožňuje žalovanému siahnuť na majetok žalobcu bez toho, aby tento mohol zamedziť žalobcovi zrážky vykonávať, z ktorého hľadiska ju možno vyhodnotiť rovnako ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca pri realizácii predmetnej neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, sa dostáva do pozície subjektu strácajúceho právo disponovať so svojím vlastným majetkom, reprezentovaným príjmom dosahovaným za výkon svojej pracovnej činnosti. Navyše, pri zrážkach zo mzdy nie je možné preveriť, či sú zo mzdy zrážané len tie finančné nároky, ktoré dodávateľovi prináležia, a nie aj tie, na ktoré nemá právny nárok. Výšku dlhu si určuje veriteľ, zrážky zo mzdy dlžníka sa vykonávajú a nemá možnosť ich priamo zastaviť. Dlžník (žalobca) je tak vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu veriteľa. (porovnaj rozhodnutia v obdobných veciach: Okresného súdu Prešov č. k. 17Csp 90/2016, Krajského súdu Prešov č. k. 21Co 68/2016, č. k. 3Co 160/2016, č. k. 5Co 11/2016, č. k. 9Co 79/2016).

23. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá v súvislosti s úverovou zmluvou, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Súd konštatuje, že rozhodcovská zmluva je neplatná a nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy, ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník a iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú náležitosti zmluvy, ako aj to, aké podmienky v nich nesmú byť, a to z dôvodu ochrany tzv. slabšej zmluvnej strany. Úprava spotrebiteľských zmlúv tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Charakter spotrebiteľskej zmluvy má aj zmluva o úvere ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou, ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Dohoda strán o tom, že spor medzi nimi predložia k prejednaniu a rozhodnutiu súkromným osobám alebo rozhodcovským inštitúciám, ktoré si za tým účelom zvolia, má o to väčší význam, pretože rozhodca nenachádza právo, ale tvorí (eventuálne napevno stanovuje), vyjasňuje, urovnáva

záväzkový vzťah v zastúpení strán. Jeho moc nie je delegovaná zvrchovanou mocou štátu, ale pochádza od subjektívnej vlastnej moci strán určovať svoj osud. V danom prípade táto vôľa pochádza však len od jednej, a to silnejšej zo strán, ktoré spotrebiteľskú zmluvu uzavreli, čo v ich vzťahu spôsobuje značnú nerovnováhu. Veriteľ do zmluvných dojednaní viacerých svojich obdobných zmlúv zahrnul identické rozhodcovské doložky, resp. zmluvy a na ich základe opakovane zvolil pre riešenie sporu ten istý rozhodcovský súd. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa si vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácia o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by v rámci kontraktácie došlo k naplneniu zákona, a že by s odbornou starostlivosťou príslušný zástupca veriteľa najprv poučil spotrebiteľa a nechal mu priestor na rozhodnutie a voľbu. Formulácia, podľa ktorej všetky spory mali byť riešené na označenom rozhodcovskom súde alebo na „všeobecnom súde“ v závislosti od toho, kde žalujúca strana podá návrh, má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože spotrebiteľovi predkladá na výber dve zjavne nerovné možnosti uplatniť žalobu na individuálne označenom rozhodcovskom súde, ktorý je presne označený aj s adresou pre doručovanie písomností alebo na „všeobecnom súde“. Označenie všeobecného súdu je v porovnaní s označeným rozhodcovským súdom zjavne nejasné a neúplné. Spotrebiteľovi je odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom vo všetkých prípadoch, ak veriteľ podá voči nemu žalobu na rozhodcovskom súde. Predtlačené poučenie veriteľa v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy nie je možné považovať za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Rozhodcovská zmluva sa nestáva individuálne dohodnutou len tým, že spotrebiteľ má právo od tejto zmluvy odstúpiť. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z. z.). Súd zastáva názor, že ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy podpísanej súčasne s podpisom úverovej zmluvy a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obava, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, je oprávnená. Za tejto situácie nič nemení na skutočnosti fakt, že v podmienkach je umožnené, v prípade vzniknutých sporov obrátiť sa okrem iného aj na príslušný súd Slovenskej republiky, pretože túto možnosť nikdy nemôže využiť povinný spotrebiteľ, keďže v prípadoch úverových zmlúv je toto právo zásadne na strane oprávneného, dodávateľa a spotrebiteľ vždy na strane neplatiča. Z tohto pohľadu sa táto možnosť javí len ako formálna. Podľa čl. 6 ods. 1 smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu, alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok“. Je nepochybné, že s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačenom formulári medzi účastníkmi konania bola uzavretá spotrebiteľská zmluva podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto je potrebné na tento právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Rozhodcovská zmluva v tomto prípade nie je dojednaná individuálne, nebolo to preukázané žalovaným, ktorý má dôkaznú povinnosť. Spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Z uvedeného vyplýva, že takto dojednanou rozhodcovskou zmluvou došlo k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa. Podpisom tejto zmluvy sa spotrebiteľ vopred vzdal práva na účinnú procesnú ochranu či už z nevedomosti alebo nemožnosti ovplyvniť obsah zmluvy, čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľnou podmienkou. Takto dojednaná rozhodcovská zmluva je ako neprijateľná neplatná.

24. S poukazom na tieto skutočnosti súd neakceptoval argumenty žalovaného, že zmluva o úvere má všetky zákonné náležitosti, a že dohoda o zrážkach bola uzavretá v súlade s právom a že rozhodcovská zmluva je platná. Súd určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 304603793 zo dňa 22.7.2014 je bezúročná a bez poplatkov a že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov dlžníka zo dňa 22.7.2014 a Rozhodcovská zmluva zo dňa 22.7.2014, ktoré boli uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné, zároveň zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie 132,29 eur. Teda žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobkyni priznal nárok na náhradu

trov konania v pomere 50%, pretože v časti o určenie neplatnosti zmluvy zobrala žalobu späť bez odôvodnenia a v tejto časti bola teda procesne neúspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, spisovú značku, čo sa ním sleduje a podpis), označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1,2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa ustanovení o výkone rozhodnutia Civilného sporového poriadku a Exekučného poriadku.